Colecția Disney Clasic

MICA SIRENĂ

BIBLIOTECA 77
adevărul
pentru copii

Colecția Disney Clasic

MICA SIRENĂ

BIBLIOTECA adevărul PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.
Titlul original:
Little Mermaid
Titlul în limba română:
Mica Sirenă
Redactor: Alexandru Trifoi
Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009
Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mica Sirenă / red.: Alexandru Trifoi.
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-186-0

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.111(73)-93-34=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding
Director general: Răzvan Corneteanu
Director executiv: Ioana Voicu
Project manager: Daniel Eberhat
Comenzi la: www.adevarul.ro/carte
cartecopii@adevarul.ro
Tel.: 021.407.76.38;
021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42
Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

Era o zi de sărbătoare. Dincolo de valurile înspumate, toate viețuitoarele adâncurilor se îndreptau grăbite spre castelul lui Triton, regele mărilor și oceanelor. Regele Triton își invitase toți supușii la un mare concert. Fiicele sale, încântătoarele sirene, urmau să cânte și să danseze într-un fastuos balet subacvatic, iar crabul Sebastian, marele maestru de ceremonii și dirijorul concertelor regale, se pregătea să conducă orchestra din adâncuri. Toți așteptau cu nerăbdare semnalul de început. Și totuși, cineva lipsea de la marea ceremonie...

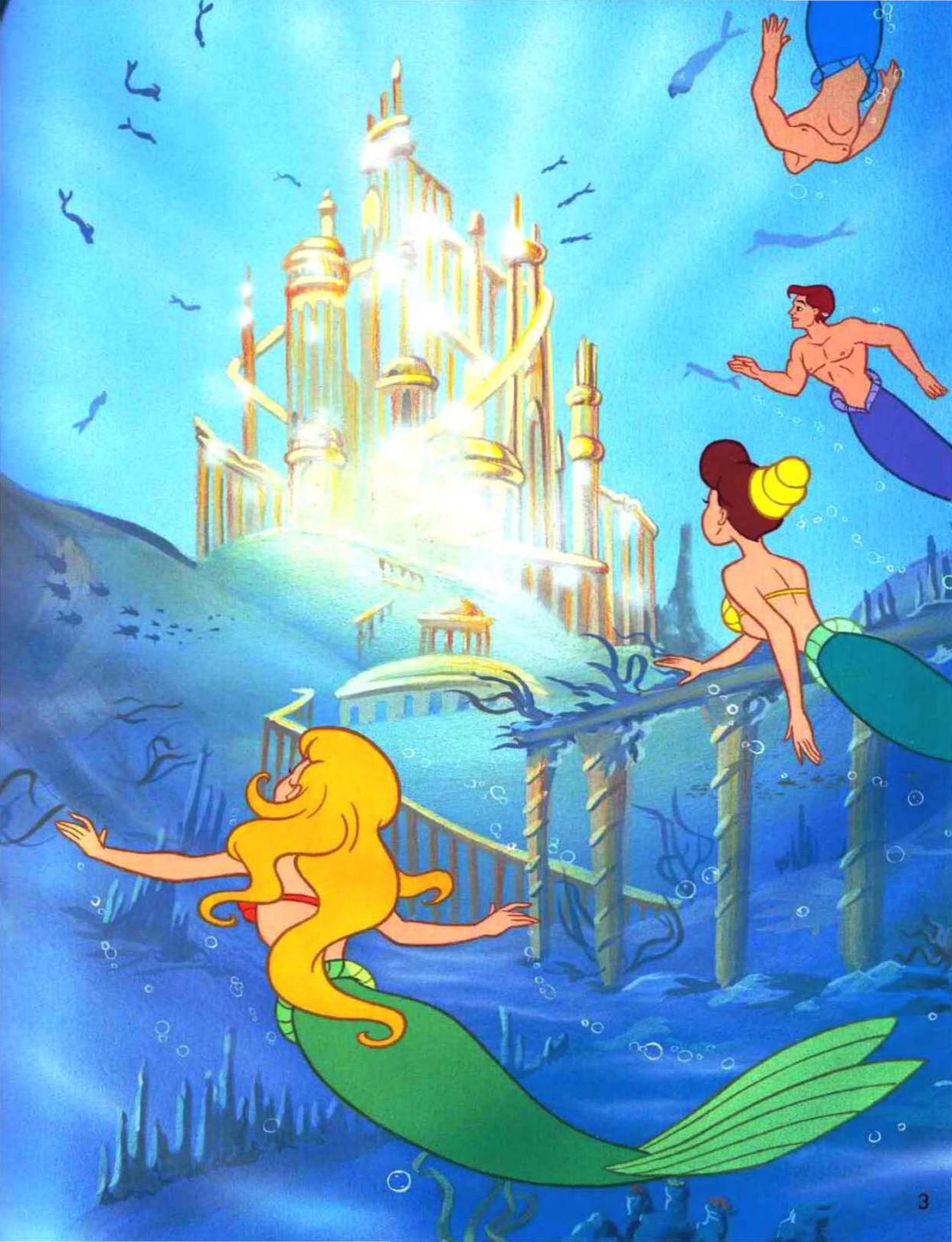

– Unde e Ariel? tună Triton. E atracția spectacolului!

Triton și toți invitații săi așteptau mai ales momentul în care fiica favorită a regelui, Prințesa Ariel, Mica Sirenă, urma să-i încânte, pentru că ea avea cea mai frumoasă voce auzită vreodată în întreg regatul.

– Fără Ariel, concertul meu va fi un eșec! suspina el.

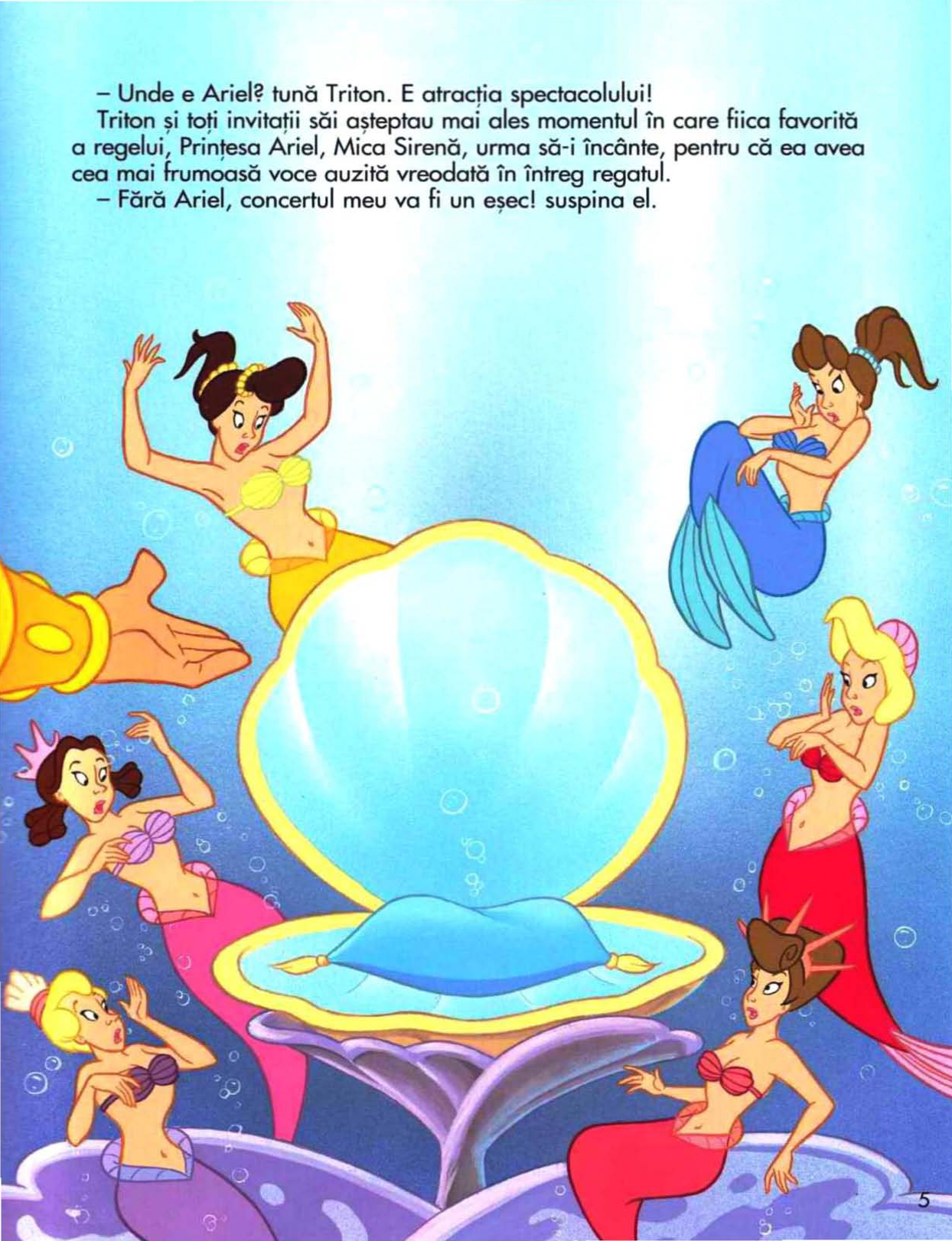

La mare depărtare de palat, Ariel, sirena care tocmai împlinise șaisprezece ani, cerceta cu atenție adâncul, însoțită de credinciosul ei prieten, peștișorul Fabius.

– Uite, o corabie! bătu Ariel din palme. Să mergem!

– Ariel, crezi că e bine ce facem? întrebă timid Fabius. Tatăl tău ne-a interzis să ne aventurăm pe epave...

– O, Fabius, fricosule! Vino odată! îi strigă Ariel și o luă înainte, mult prea curioasă ca să mai ia în seamă temerile prietenului său.

Ariel găsi fel de fel de comori ciudate.

– Ce mai e și asta? întrebă Fabius curios.

Nu mai văzuse o furculiță! Dar nici Ariel nu știa!

– Hai să-l întrebăm pe Scuttle! Bătrânul pescăruș știe de toate, spuse Ariel și-și strecură furculița în gentuță.

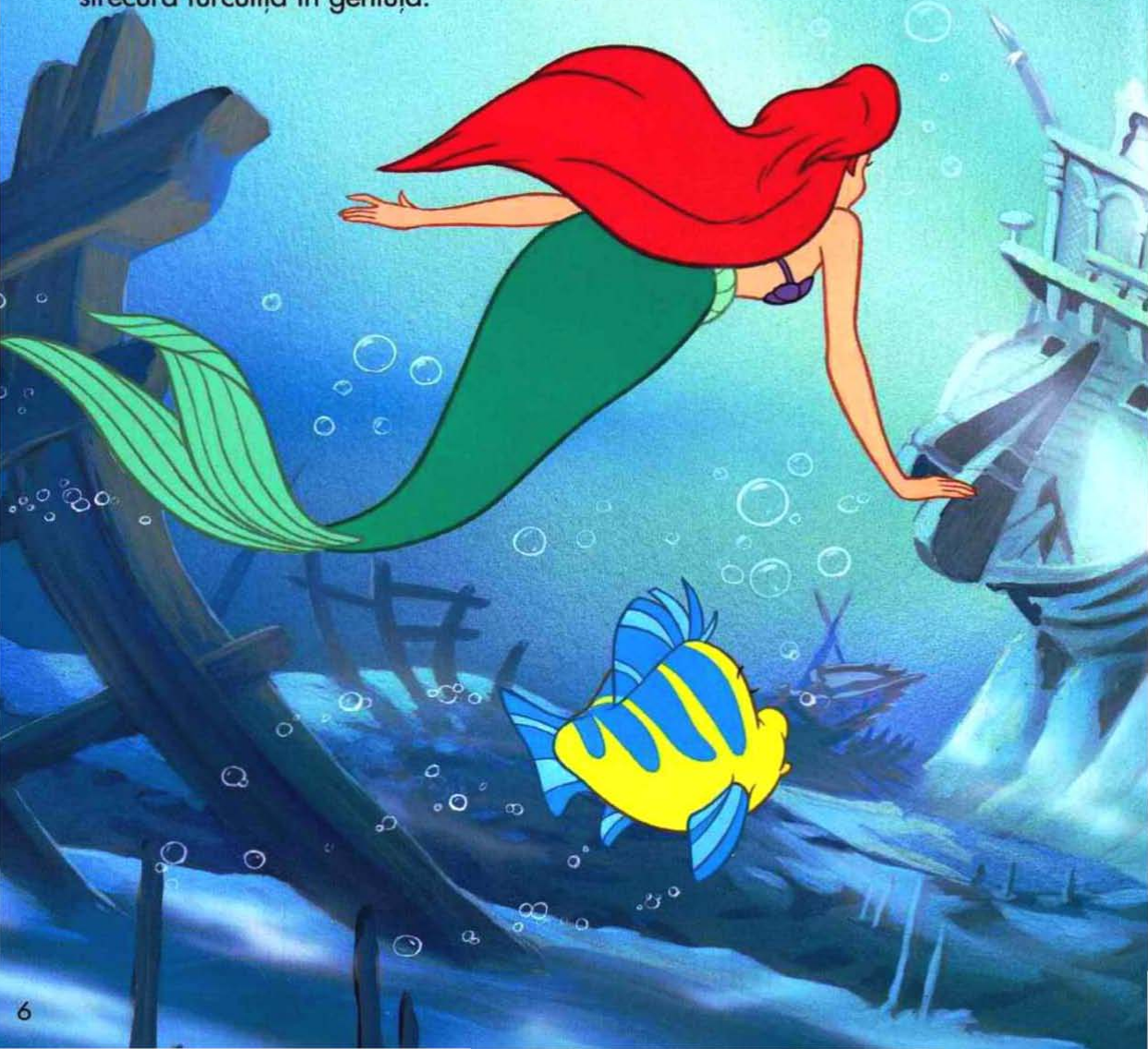

Ariel și Fabius ieșiră la mal ca să îl întrebe pe Scuttle cum se numea acel obiect ciudat. Pescărușul se gândi un moment, cam încurcat... Doar nu era să le spună că nici el nu mai văzuse așa o ciudățenie!

– Păi... Păi... oamenii își treceau acest obiect prin păr ca să și-l aranjeze! le spuse el celor doi care îl priveau cu ochii larg deschiși.

– Chiar așa, Scuttle? întrebă Ariel uimită.

– Pe onoarea mea de pescăruș! spuse Scuttle.

– Pe gogomănia ta de pescăruș, mai degrabă, făcu Fabius sceptic. Hai acasă, Ariel!

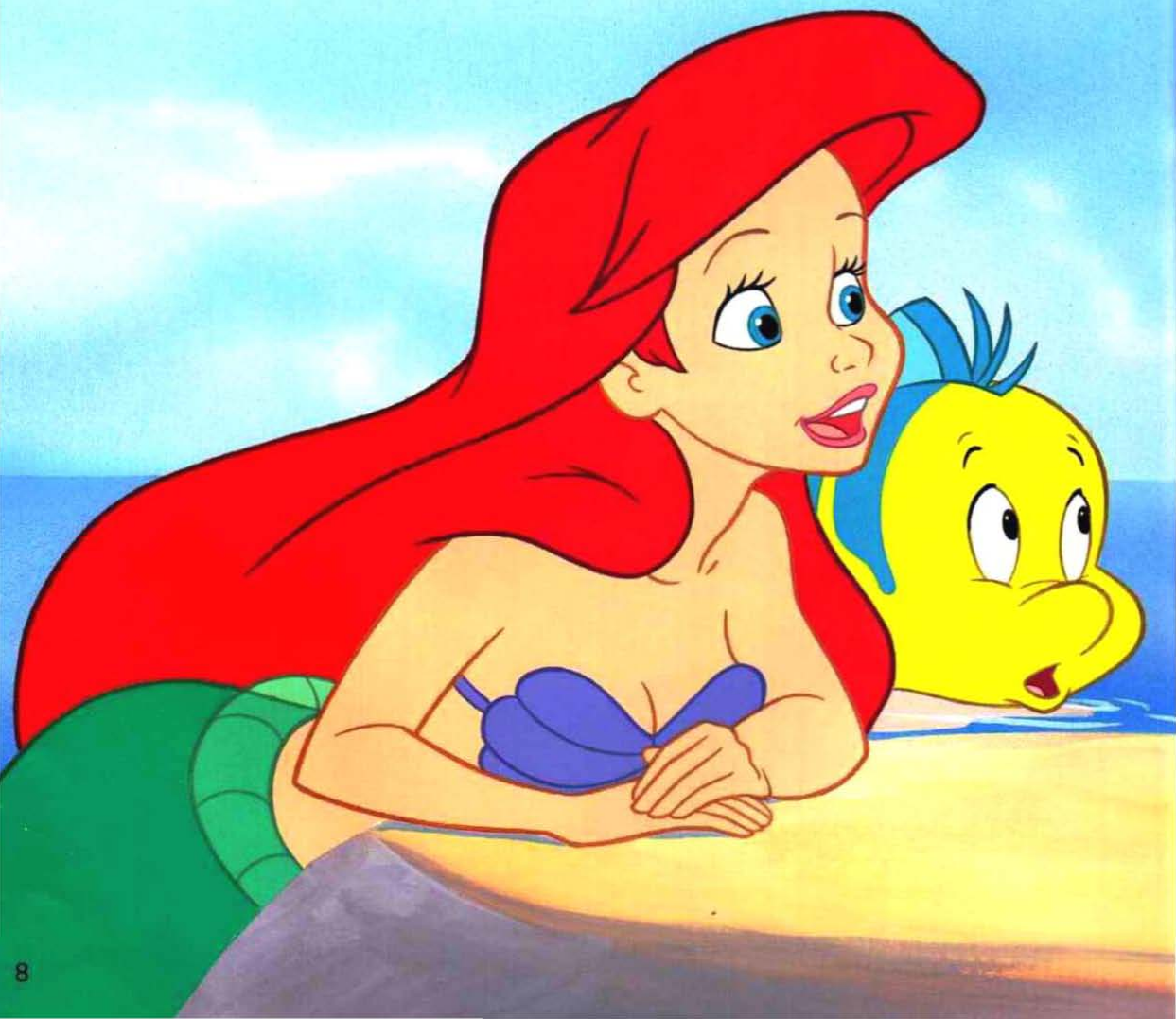

Se cufundară din nou în valuri și porniră spre palat.

În acest timp, în cealaltă parte a oceanului, Ursula, Vrăjitoarea Mării, îi privea prin globul său de cristal. Plănuia să se răzbune pe Triton, care o alungase din regat.

Brusc, Ariel își aminti de concert!

– Ce mă fac? Cred că tata e supărat foc! șopti ea.

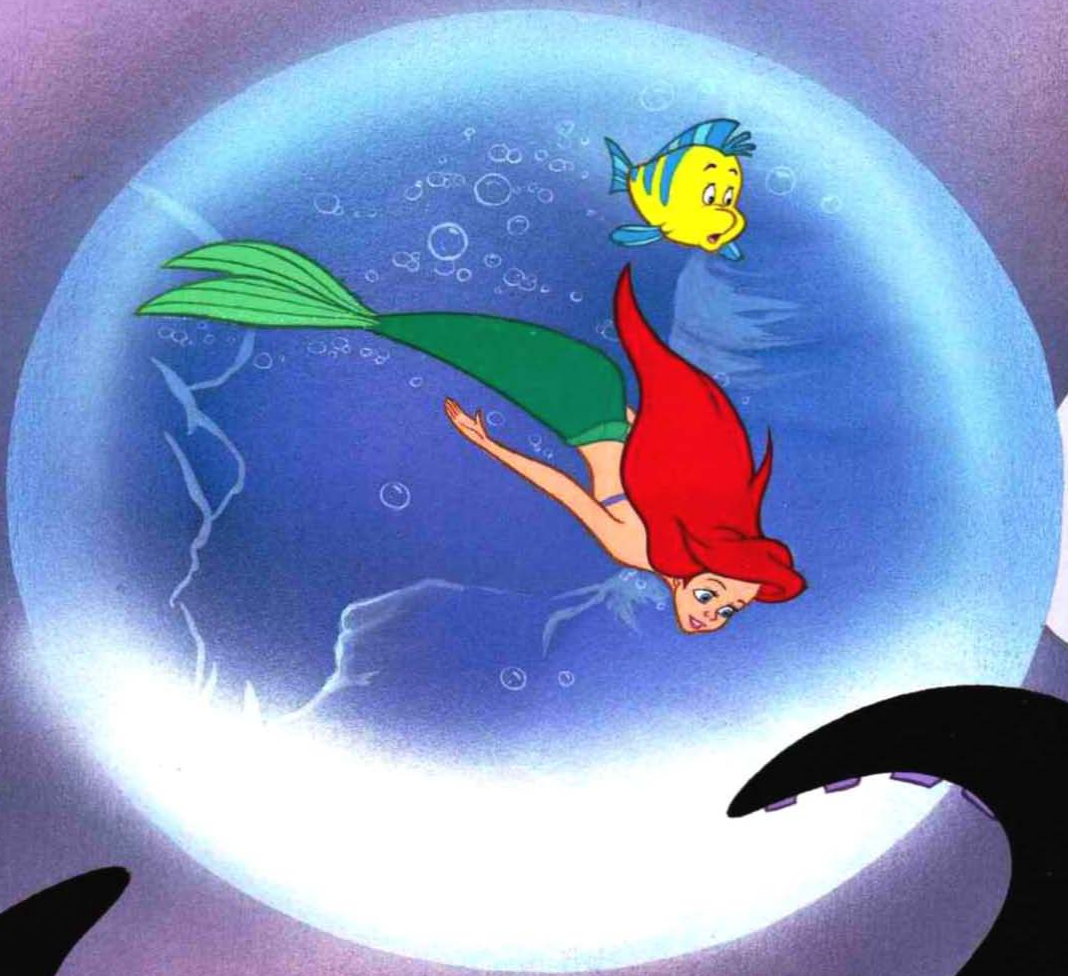

Ariel avea dreptate – Triton era negru de supărare. Își certă fiica, sub privirile aprobatoare ale lui Sebastian.

– Te-am așteptat să ne cânți, strigă Triton, concertul nu a mai avut niciun haz fără tine!

– Dar, tată... încercă Ariel să își îmbuneze părintele.

– Nici un „dar"! continuă Triton furios. Ți-am spus doar că oamenii sunt periculoși! Ești pedepsită!

– Sper că n-am fost prea dur cu ea, îi spuse Triton lui Sebastian, când rămaseră singuri. Este foarte important să o supravegheze cineva, ca să nu i se întâmple vreo nenorocire.

Și știu cine este cel mai indicat să facă acest lucru!

– Da?! Cine, Prea-Mărite? întrebă Sebastian slugarnic.

– Mă uit în clipa asta la el! spuse Triton, țintuindu-l cu privirea pe Sebastian.

– Prea bine, Maiestate! încuviință Sebastian fără prea mare tragere de inimă.

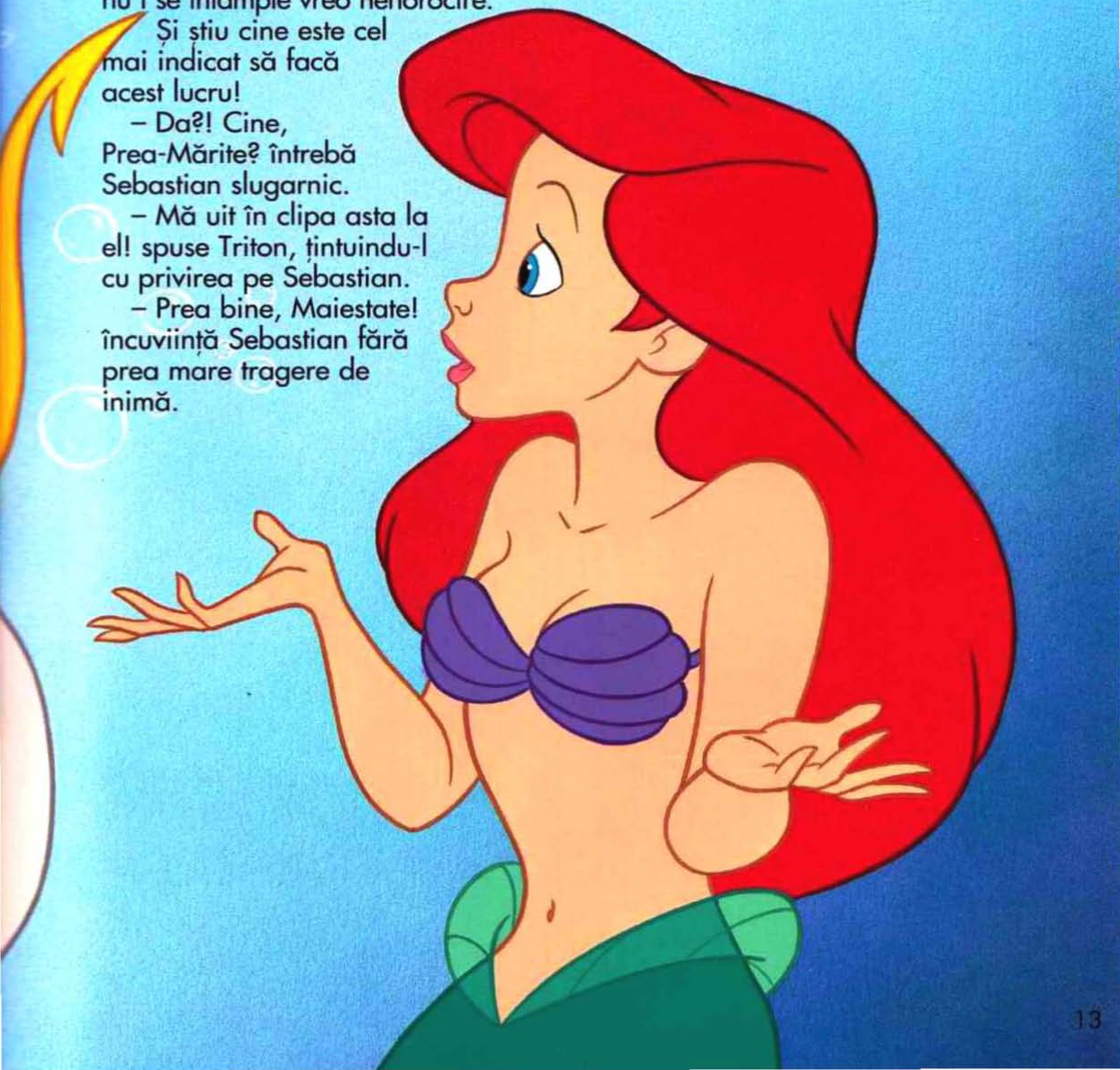

A doua zi, Sebastian începu să o urmărească pe Ariel, fără ca fata să bănuiască ceva. O urmări până la peștera în care Ariel își ținea toate comorile găsite pe corăbiile oamenilor, care eșuaseră pe fundul oceanului. Sebastian privea atent, ascuns după o stâncă.

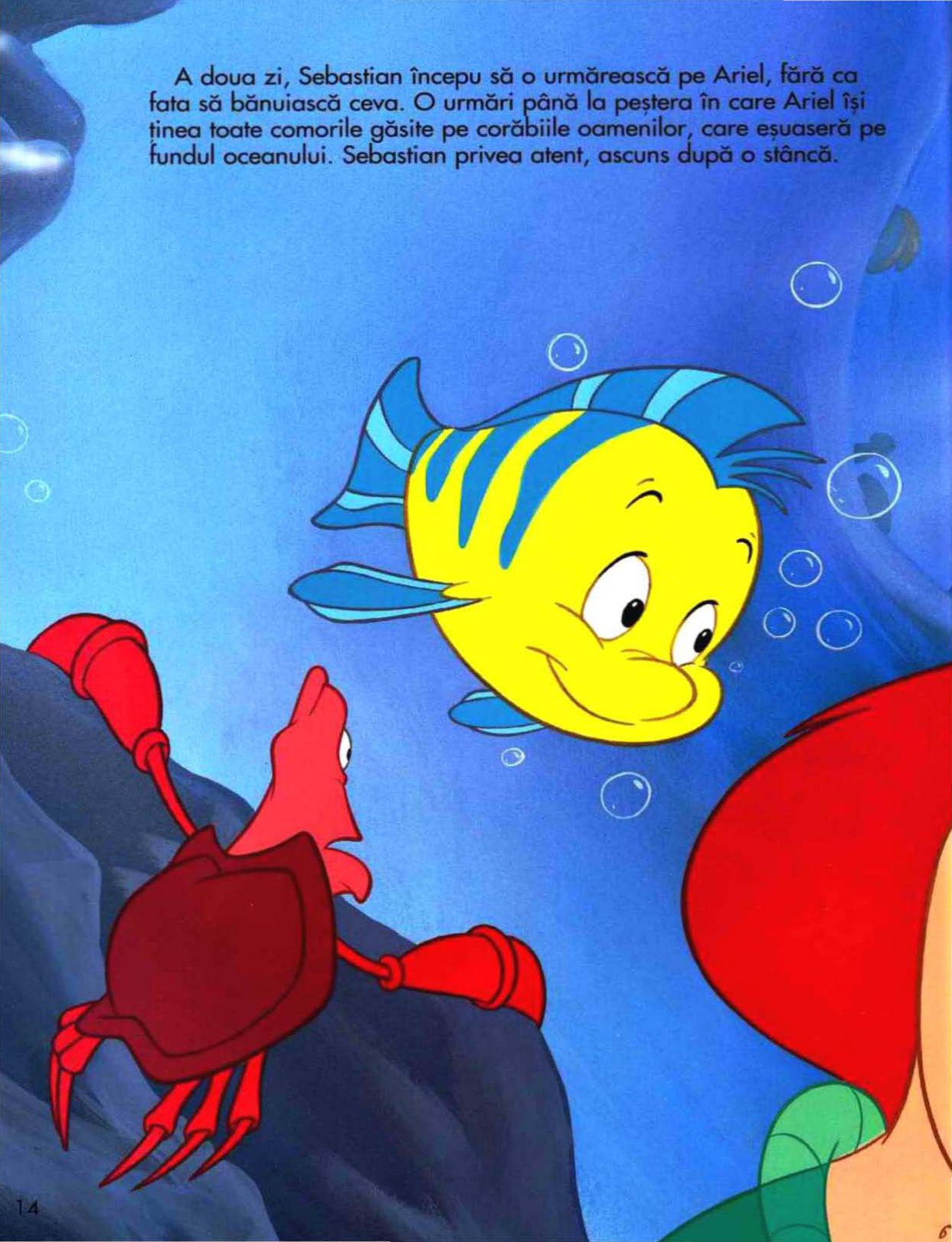

– Hm, în loc să merg la Academia de Muzică, trebuie să o fac pe dădaca! bombăni el.

Ariel visa cu ochii deschiși și îi mărturisea prietenului ei:

– Fabius, aș da orice să pot trăi în lumea oamenilor, să văd cum este acolo!

Tocmai atunci, ceva de la suprafața apei îi atrase fetei atenția.

– Uite, o corabie! zise ea, recunoscând de îndată acel obiect, făcut de mâna oamenilor.

– Ariel, nu te duce! strigă Sebastian, ieșind de după stâncă, în timp ce Ariel și Fabius înotau spre corabie. Știi doar ce a spus tatăl tău.

Dar Ariel era deja departe.

Ieșind la suprafață, Ariel privea fermecată oamenii care cântau și dansau pe puntea corabiei.

– La mulți ani, Prințe Eric! îi urau ei tânărului chipeș care stătea pe butoiul din apropiere.

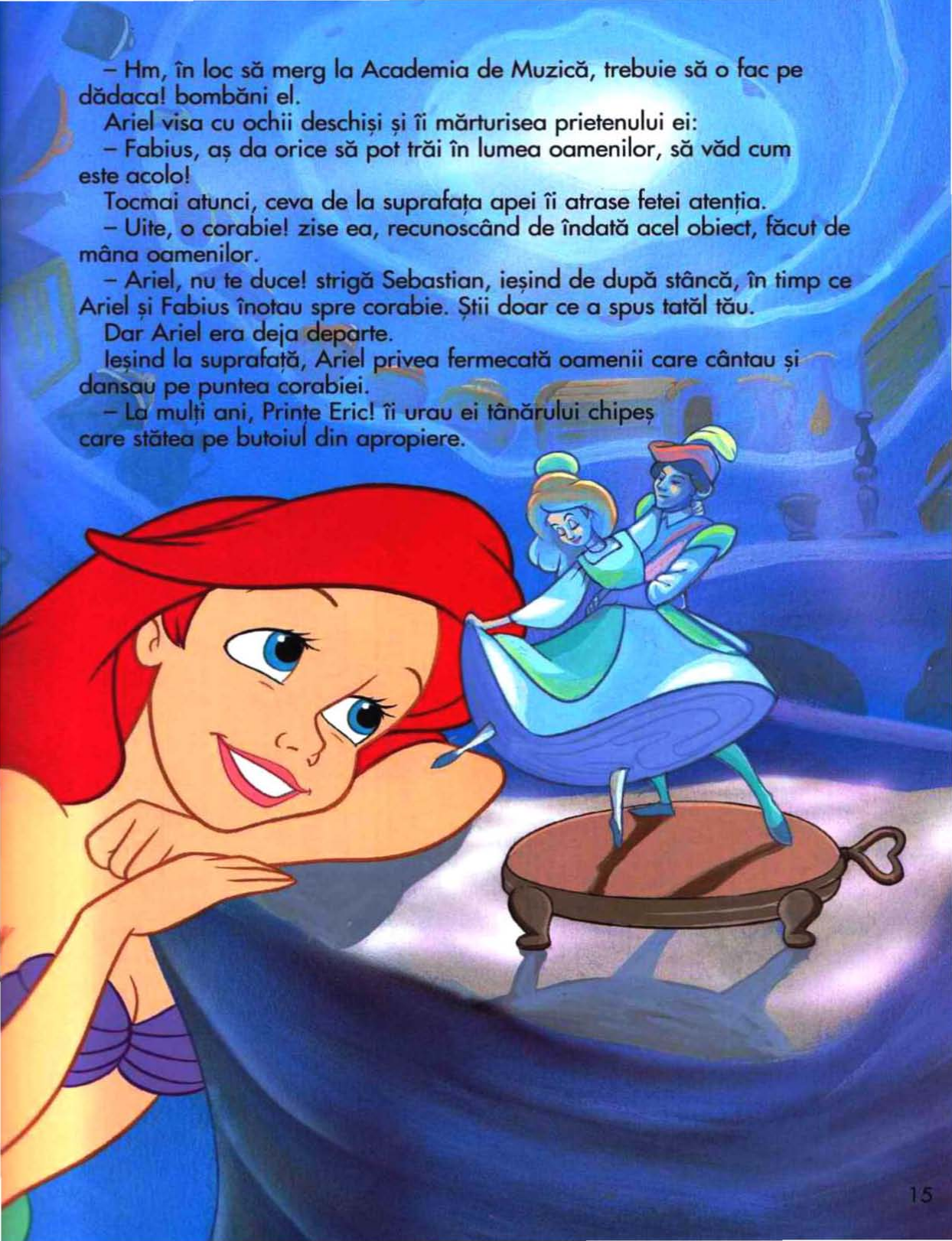

În acel moment, se iscă o furtună năprasnică. Corabia fu zgâlțâită din toate încheieturile și trasă tot mai departe în larg. Vântul șuiera amenințător; fulgerele despicau cerul. Lansară o barcă la apă și săriră cu toții în ea, în timp ce corabia se scufunda. Un val uriaș mătură puntea, târându-l pe Eric în adâncurile învolburate.

Ariel se avântă de îndată pe sub valurile înspumate pentru a-l salva pe chipeșul prinț. Reuși să-l prindă și să-l ducă la țărm.

Ariel se aplecă peste Eric, rugându-se să nu fi pățit nimic.

– Fii liniștită, Ariel, îi spuse Scuttle plin de importanță, luând pulsul tânărului prinț. Hm, da, o să-și revină, fără discuție, a înghițit doar cam multă apă.

Ariel nu-și mai putea lua privirea de la încântătorul prinț! Se îndrăgostise de el! Începu să cânte fericită, iar vocea ei minunată răsună până departe. Eric își revenea încetișor, așa că Ariel trebui să se ascundă în ape, înainte ca el să-și dea seama că era sirenă.

Când își reveni, Eric nu-și mai aminti decât că auzise o voce deosebit de frumoasă.

Ascunși în apropiere, Ariel, Fabius, Sebastian și Scuttle văzură cum prințul, ajutat de unul dintre prietenii săi, se îndepărta șovăind spre palat.

Numai Max îi simțise pe cei patru prieteni.

– Oare o să-l mai văd vreodată? suspină Ariel, în timp ce Eric dispărea după un deal.

Ariel era îndrăgostită până peste cap. Nu se putea gândi la nimic altceva, decât cum ar putea să îl mai întâlnească pe prințul ei.

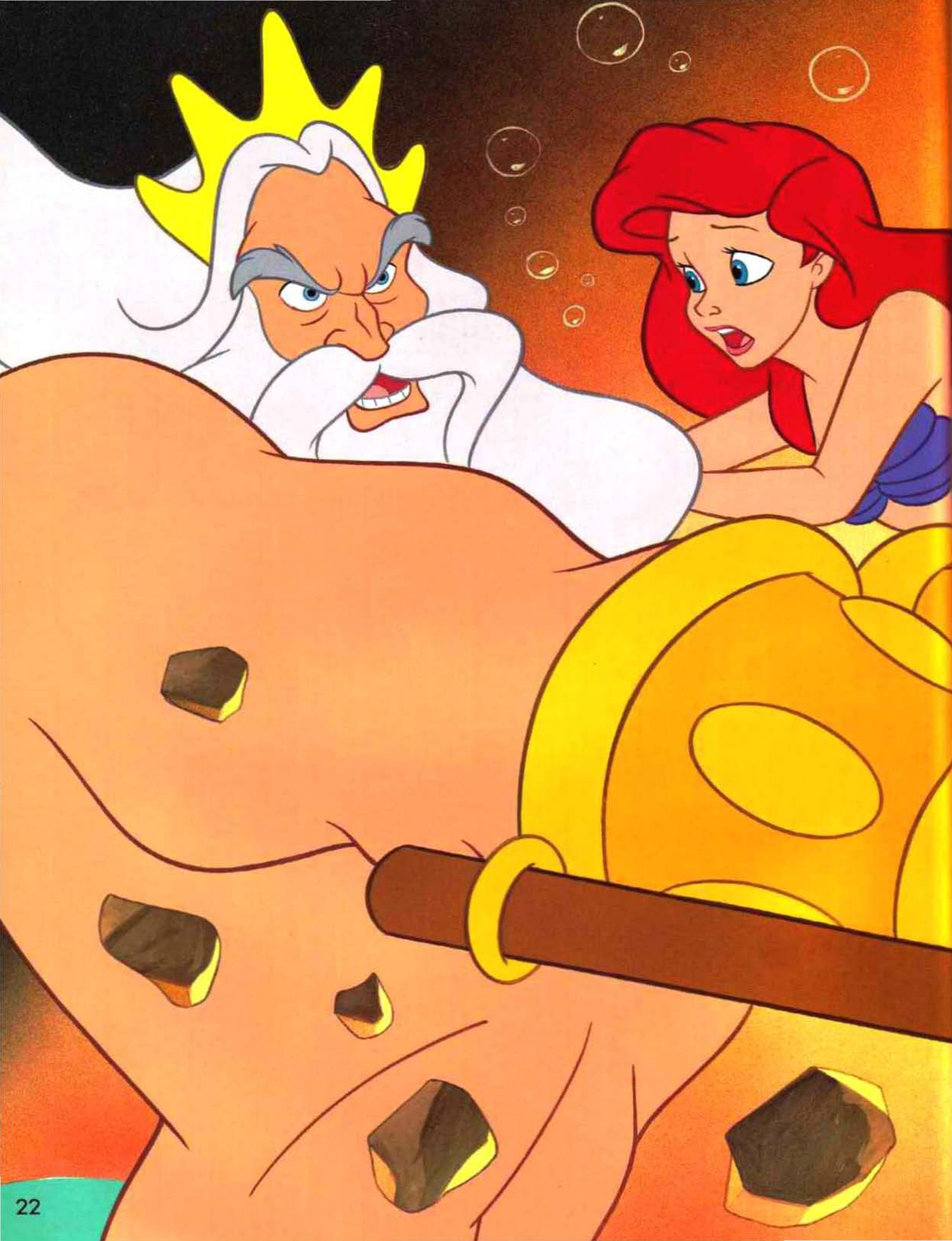

În acest timp, Regele Triton ajunse la peștera în care își ascundea Ariel comorile ei prețioase.

– Nu ți-am spus să stai departe de oameni? tună regele.

Ariel se ascunse înfricoșată în spatele statuii lui Eric, pe care Fabius o salvase de dragul fetei.

– Nu înțeleg cum ai putut trece peste dorințele mele! continuă Triton furios.

– Îl iubesc, tată! Trebuia să-l salvez!

Clocotind de furie, Triton își îndreptă tridentul spre comorile lui Ariel și le prefăcu în țăndări... Chiar și statuia lui Eric!

– Ți-am spus să nu te avânți în lumea oamenilor! Nu vreau să ai nicio legătură cu ei! mai spuse el și ieși degrabă din peșteră, învolburând apa de jur împrejur.

Dar cine se nimeri să treacă pe acolo, tocmai când Ariel plângea de mama focului?! Cele două mrene, servitoarele credincioase ale Ursulei, necruțătoarea Vrăjitoare a Mării. Prin ochii lor apoși, Ursula vedea tot ce se întâmpla în adâncuri. Ele o ademeniră pe fată spre bârlogul Ursulei, care o aștepta cu nerăbdare.

– Draga mea, eu te pot preschimba în om, îi spuse Ursula cu vocea ei aspră și răgușită. Semnează contractul acesta și vei deveni om pentru următoarele trei zile, spuse Ursula ademenitor.

– Nu, Ariel, nu face așa o prostie! strigară Fabius și Sebastian într-un glas.

Dar Ariel nu putu rezista tentației și semnă.

– Trebuie doar să-mi dai vocea în schimb, iar dacă prințul nu te sărută în astea trei zile, vei fi sclava mea pe vecie! Numai a mea!

Cu iuțeala fulgerului, Ursula îi luă vocea și o închise într-o scoică, pe care și-o atârnă pe grumaz.

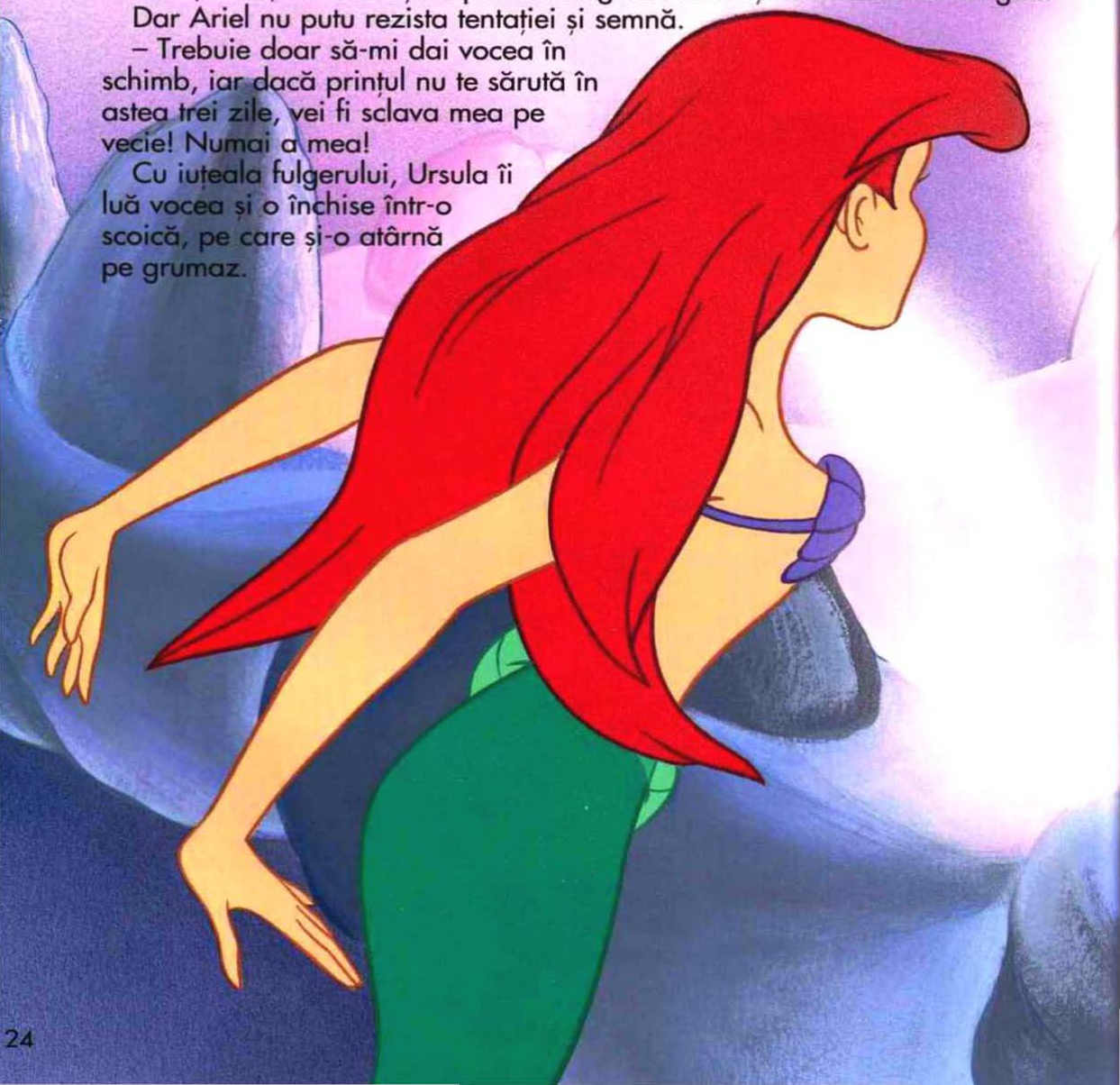

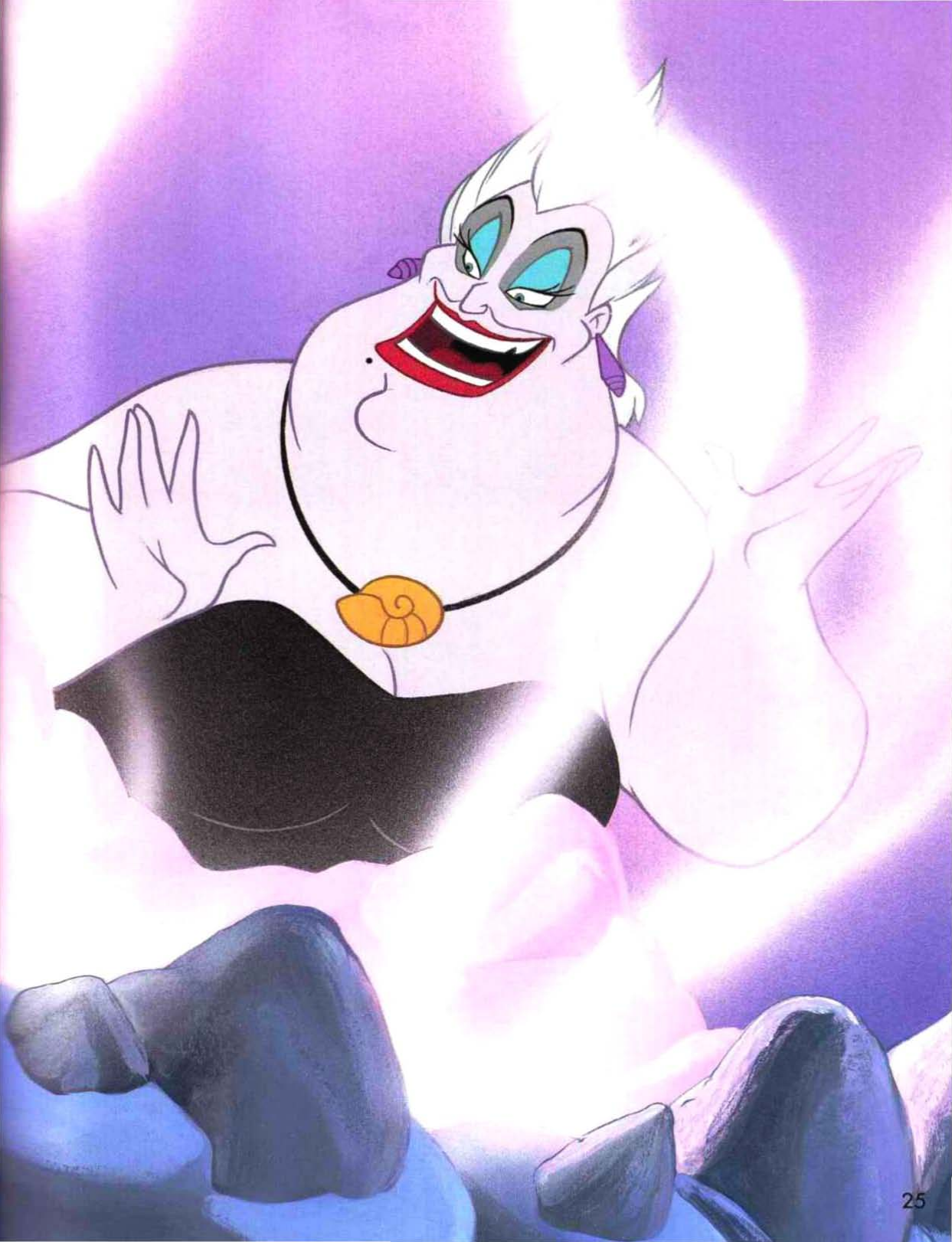

Vrăjile Ursulei începură să-și facă efectul asupra lui Ariel. Într-o clipă, Mica Sirenă se transformă într-o preafrumoasă pământeancă! Fără coada ei de sirenă, fata începu să se scufunde în ocean. Sebastian și Fabius se repeziră și o salvară, ducând-o repede la țărm.

Ajunsă la mal, Ariel nu mai contenea să-și admire picioarele, acele adevărate minuni omenești, și nici nu observă că se afla chiar în fața castelului lui Eric.

„Acum pot să stau în picioare, pe picioarele mele, și pot să ies în întâmpinarea dragului meu Eric!" își spuse ea fericită.

Deodată, prințul, care se plimba pe țărm cu cățelul său, Max, o observă pe Ariel și se apropie de ea.

– Sper că nu te-a speriat Max! îi spuse el.

Eric ar fi dorit atât de mult ca necunoscuta să se dovedească a fi fata cu vocea aceea dumnezeiască! Dar Ariel nu putea decât să îi zâmbească și să încline capul.

„Nu, nu e ea", își spuse prințul întristat. „Fata asta nici măcar nu poate să vorbească! Ce păcat! N-am s-o mai găsesc niciodată pe aleasa mea!"

Dar, fiind foarte bun la suflet, o invită pe Ariel, care părea atât de neajutorată, să stea la palatul lui.

La palat, Ariel se îmbăie și primi o rochie încântătoare, cu care coborî la masă. Eric o prezentă lui Grimsby, credinciosul său cancelar, sperând că și el o va plăcea tot atât de mult. Arăta splendid în noua ei rochie!

– Ah, Eric, unde ai găsit fata asta încântătoare? întrebă Grimsby plăcut surprins.

Grimsby se tot întreba ce se întâmplase cu vocea fetei. „Ciudat!" își spuse el în barbă și era gata-gata să înfigă furculița în Sebastian. Bietul crab de-abia reuși să scape cu viață și fugi spre Ariel.

Dorind să facă o impresie bună, Ariel începu să se pieptene cu furculița, așa cum o învățase Scuttle. Eric se distră pe seama acestei mici ciudățenii a fetei.

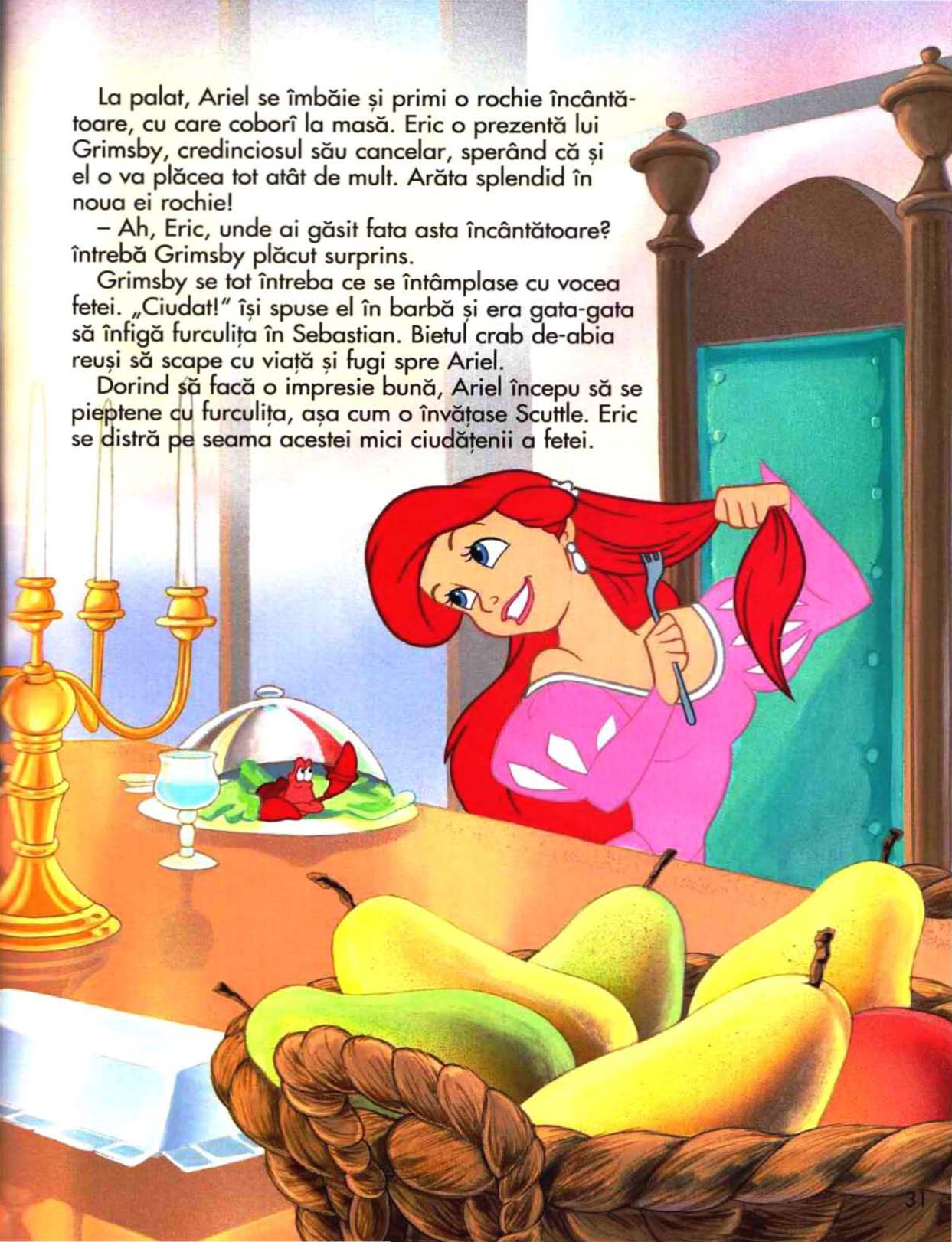

A doua zi, Eric o luă pe Ariel la plimbare cu barca pe lac. Fabius, Sebastian și Scuttle se țineau după ei! Eric era gata să se îndrăgostească de Ariel. Toate vietățile din lac se adunaseră în jurul bărcii și așteptau cu răsuflarea tăiată ca prințul s-o sărute pe Ariel. „Grăbește-te, Eric, sărut-o! Nu mai e vreme!" ar fi vrut ei să spună. Timpul trecea iute și viața lui Ariel printre oameni se apropia de sfârșit...

Ursula nu stătea nici ea degeaba! Îi urmărise atentă pe cei doi prin ochii mrenelor și vedea cu îngrijorare că prințul se apropia tot mai mult de Ariel. Deodată, nesuferitele mrene apărură din adâncuri și izbiră barca. Vraja dispăru, iar cei doi tineri se prăvăliră în apă.

– Era gata-gata să se întâmple! zise Ursula cu ciudă. Prea sunt fericiți împreună! Trebuie să fac ceva!

Și se prefăcu într-o fată frumoasă, pe nume Vanessa!

– Așa o să-i sucesc mințile tânărului prinț! hohoti ea răutăcioasă. Cu înfățișarea asta și cu vocea lui Ariel, prințul n-o să-mi poată rezista! Ha, ha, ha!

În acea seară, Vanessa se plimbă prin fața palatului și începu să cânte cu vocea lui Ariel. Eric o asculta ca vrăjit din balconul palatului.

– Ah, vocea aceea! Sunt sigur că asta e fata care m-a salvat! spuse el și se repezi spre Vanessa. Așteaptă-mă, dragostea mea!

A doua zi, Scuttle îi aduse lui Ariel vestea rea: prințul se căsătorea cu Vanessa!

La bordul corabiei pe care urmau să se căsătorească, Ursula, preschimbată în Vanessa, viitoarea mireasă, se privea în oglindă și își spunea:

– Totul merge ca pe roate! În curând, Ariel va fi în stăpânirea mea, iar eu voi domni peste Șapte Mări!

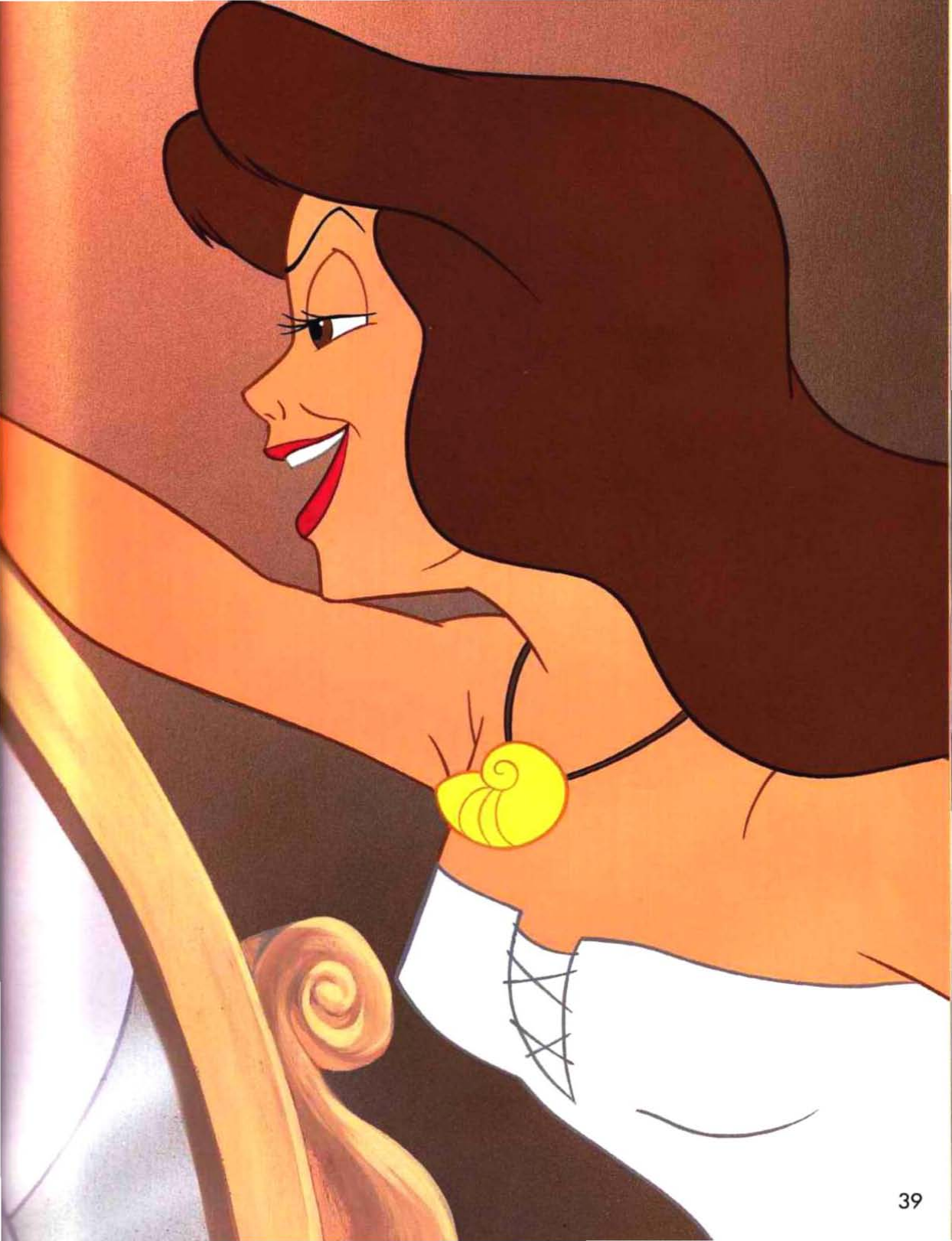

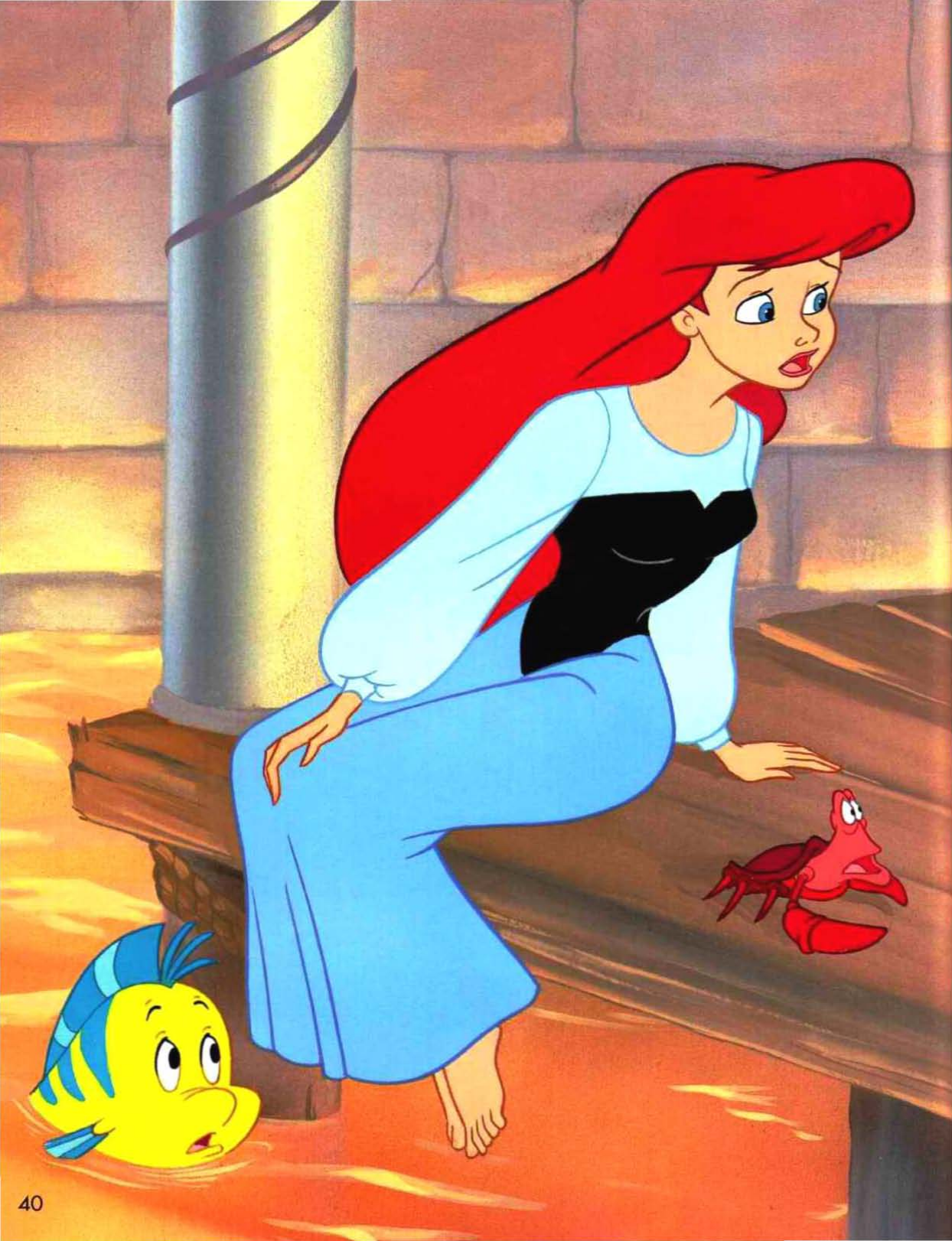

De îndată ce ajunseră pe vas, păsările începură să o ciugulească pe Vanessa, iar Scuttle se străduia să deschidă scoica în care era închisă vocea lui Ariel și să i-o dea fetei înapoi.

– Opriți-vă, păsări blestemate! țipa Vanessa înfuriată. O să vă jumulesc fulg cu fulg!

Eric era încă sub vraja Vanessei. Înainte ca Vanessa să-l poată sugruma, Scuttle reuși să-i smulgă colierul și izbi scoica de punte.

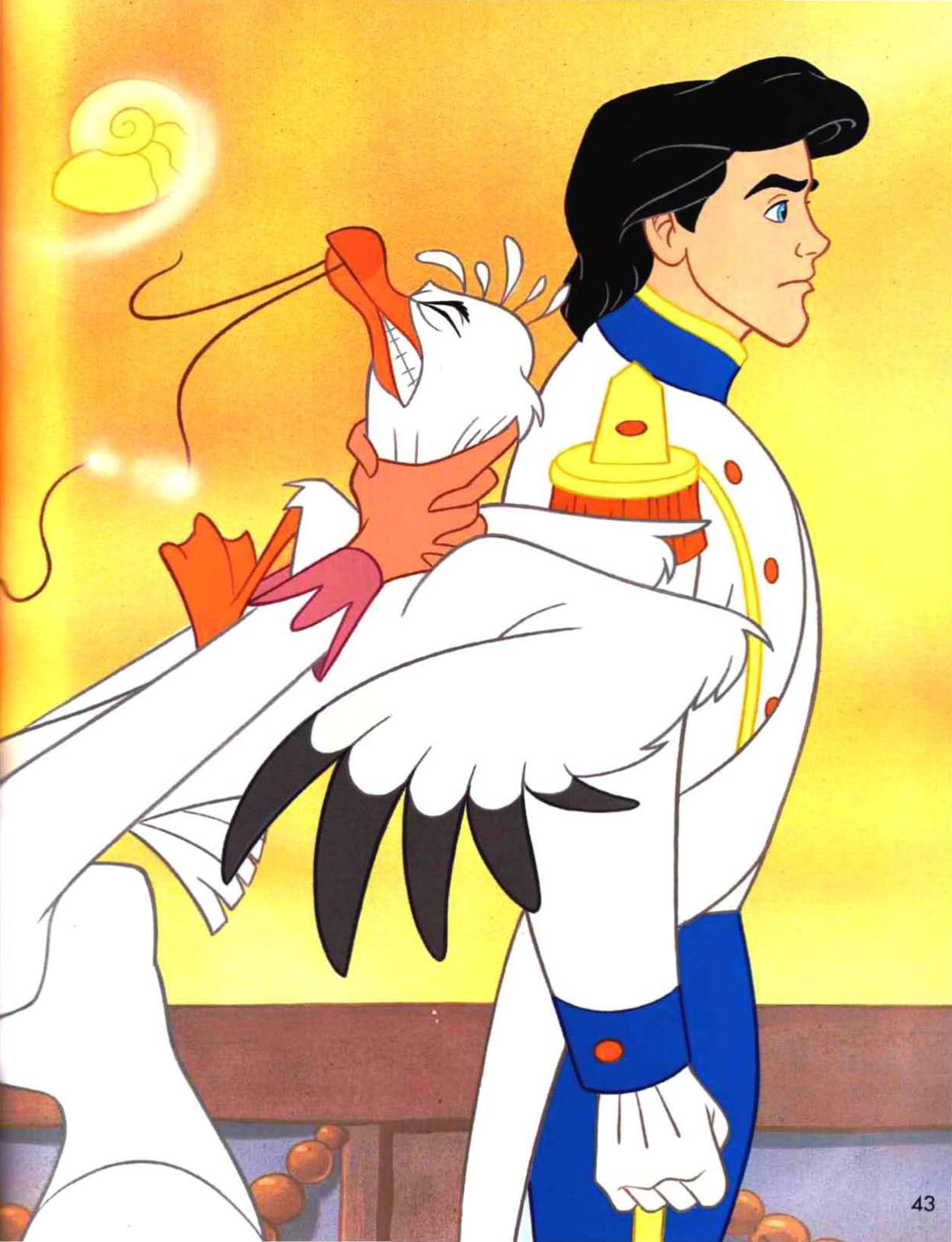

Scoica se sfărâmă în zeci de bucățele și vraja se risipi. Vocea minunată reveni la stăpâna ei, umplând văzduhul cu tonurile ei cristaline.

– O, Eric, acum pot să-ți cânt din nou, așa cum am făcut-o mai demult!

Eric se trezi din vrajă și se îndreptă spre Ariel.

– Draga mea, murmură el îmbrățișând-o. Am știut mereu că tu ești aleasa inimii mele, dar am fost sub puterea farmecelor Vanessei.

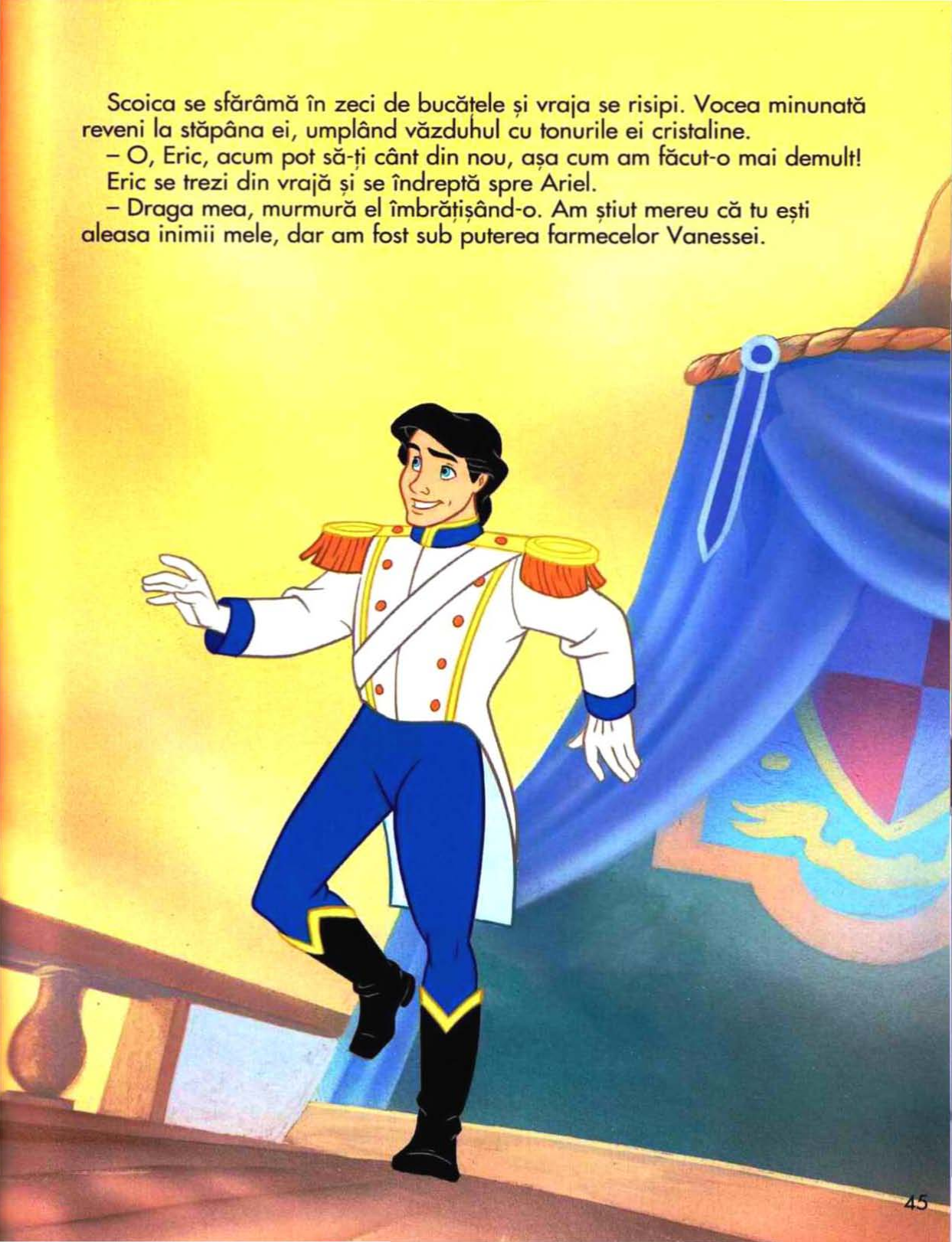

– Ho, ho, ho! Prea târziu! Cele trei zile s-au scurs! hohoti Ursula, privindu-i pe cei doi care se sărutau pentru prima oară. Viața lui Ariel ca om s-a sfârșit!

Ariel se preschimbă pe dată în sirenă, iar Vanessa redeveni hidoasa Ursula.

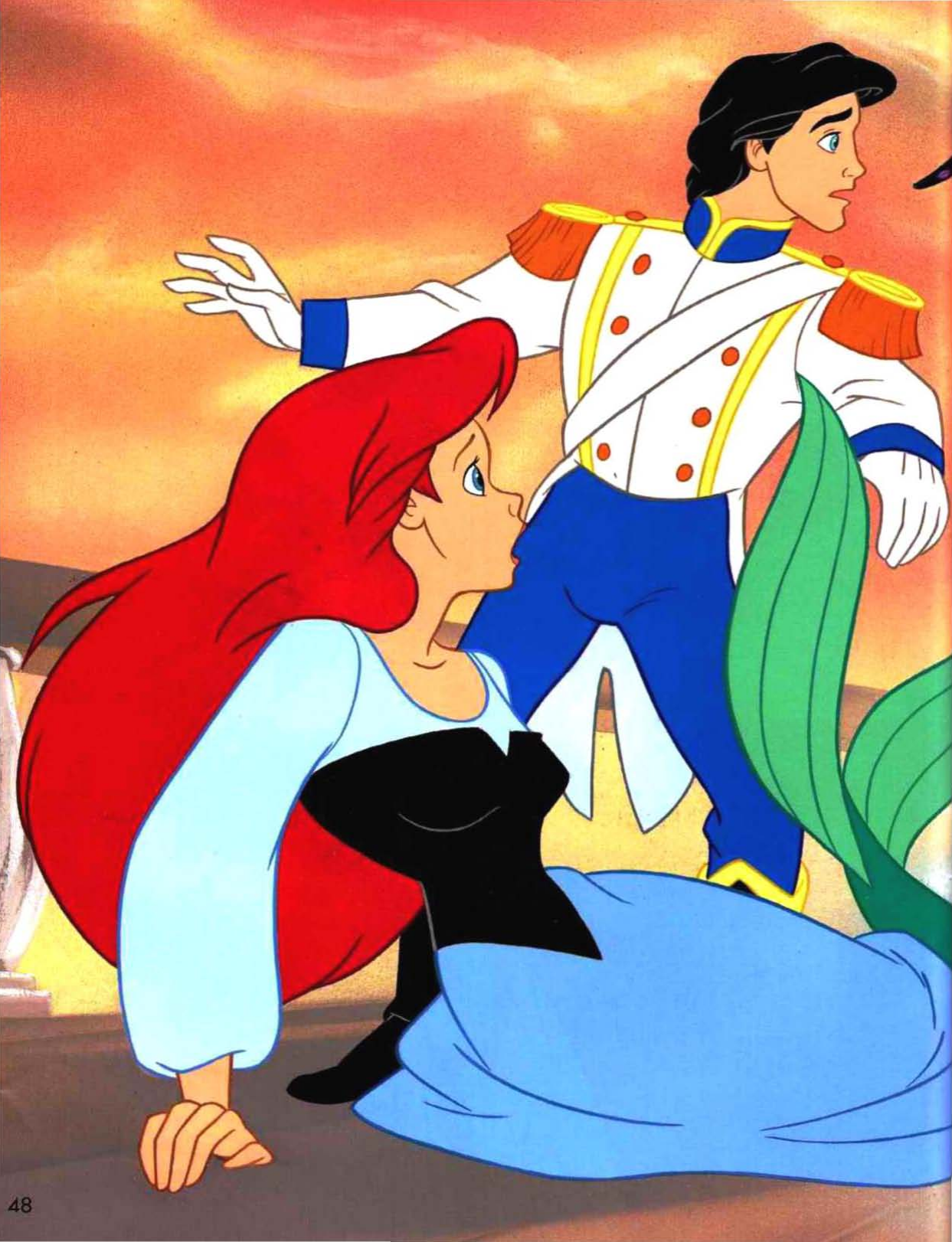

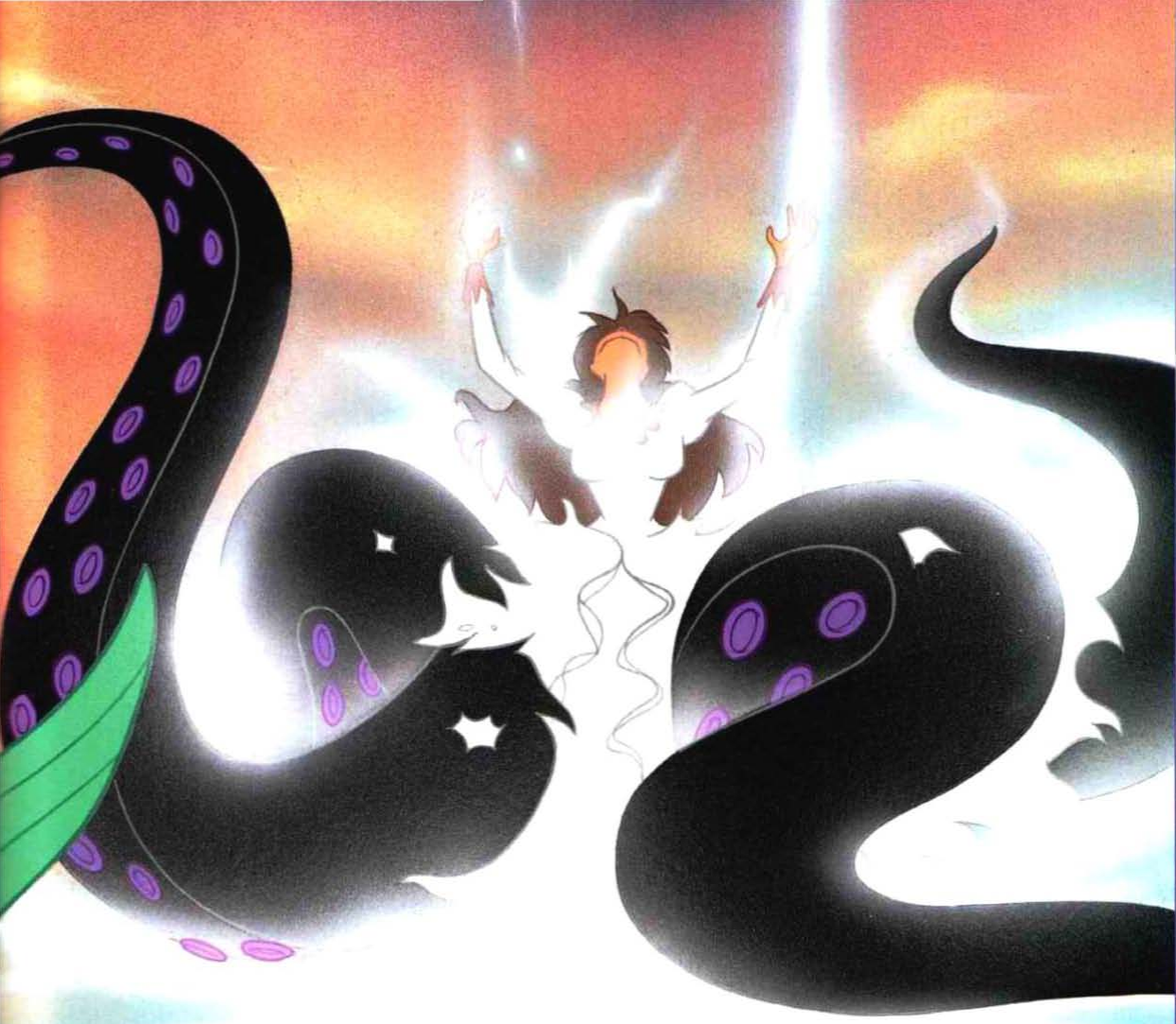

– Vino cu mine, preafrumoasă sirenă! De-acum ești în puterea mea! O să te duc în adâncuri, acolo unde este locul tău! hârâi Ursula.

– Nu, nu se poate! strigă Eric deznădăjduit, încercând să o oprească pe Ursula.

Dar, înainte ca Eric să poată schița un gest, Ursula o trase pe Mica Sirenă în adâncuri, până ce ajunseră la palat, în fața tronului lui Triton.

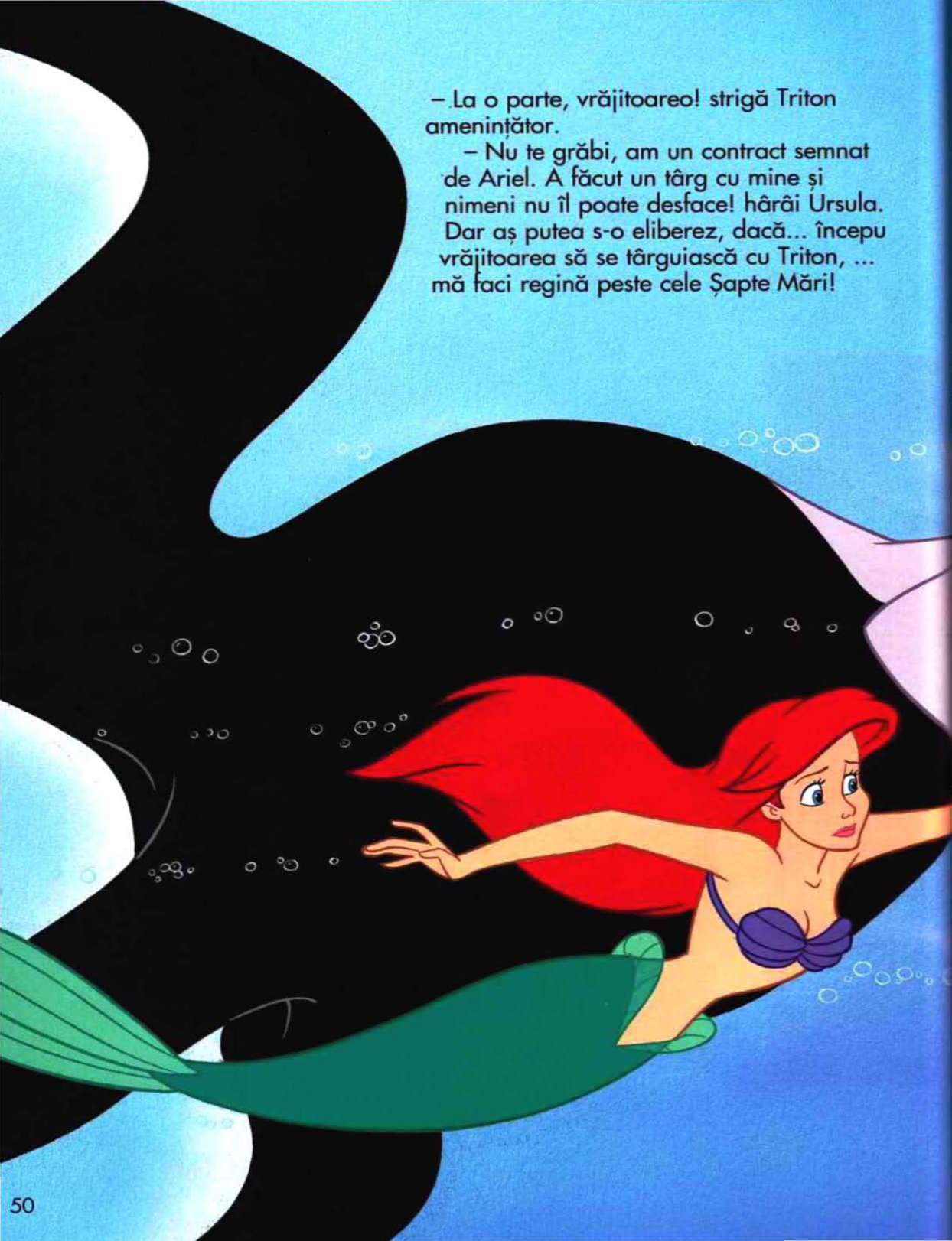

– La o parte, vrăjitoareo! strigă Triton amenințător.

– Nu te grăbi, am un contract semnat de Ariel. A făcut un târg cu mine și nimeni nu îl poate desface! hârâi Ursula. Dar aș putea s-o eliberez, dacă... începu vrăjitoarea să se târguiască cu Triton, ... mă faci regină peste cele Șapte Mări!

Triton nu avea de ales, ținea mult prea mult la Ariel. Încercă să distrugă contractul cu tridentul său magic, dar Ursula îi zise:

– Nici chiar tu nu poți distruge înțelegerea dintre mine și Ariel!

La suprafața oceanului, Eric coborâse într-o barcă, încercând să o scape pe Ariel din ghearele Vrăjitoarei Mării.

– Am pierdut-o o dată, nu mai vreau s-o pierd iar! strigă el încruntat.

Cu harponul în mână, Eric scruta adâncurile după Ursula și, zărind-o, îl zvârli înspre ea. Rănită la braț, vrăjitoarea izbucni cu furie:

– Cine îndrăznește să se măsoare cu mine, Regina celor Șapte Mări?! urlă ea înspăimântător. Furia ei crescu și crescu, iar Ursula se umflă tot mai tare și mai tare, cu mult deasupra valurilor.

Pe măsură ce creștea furia Ursulei, marea devenea tot mai agitată. Cu puterile ei de vrăjitoare, Ursula iscă o furtună teribilă care începu să mături totul în cale. În vârtejurile create, epave îngropate de mii de ani în adâncuri fură aduse la suprafață.

Eric înotă până la cel mai apropiat vas, luă cârma și porni spre Ursula. Înainte ca monstrul furios să-și dea seama, Eric străpunse inima Ursulei cu prora corabiei. Înfrântă, Vrăjitoarea Mării își acoperi rana și se cufundă în adâncuri.

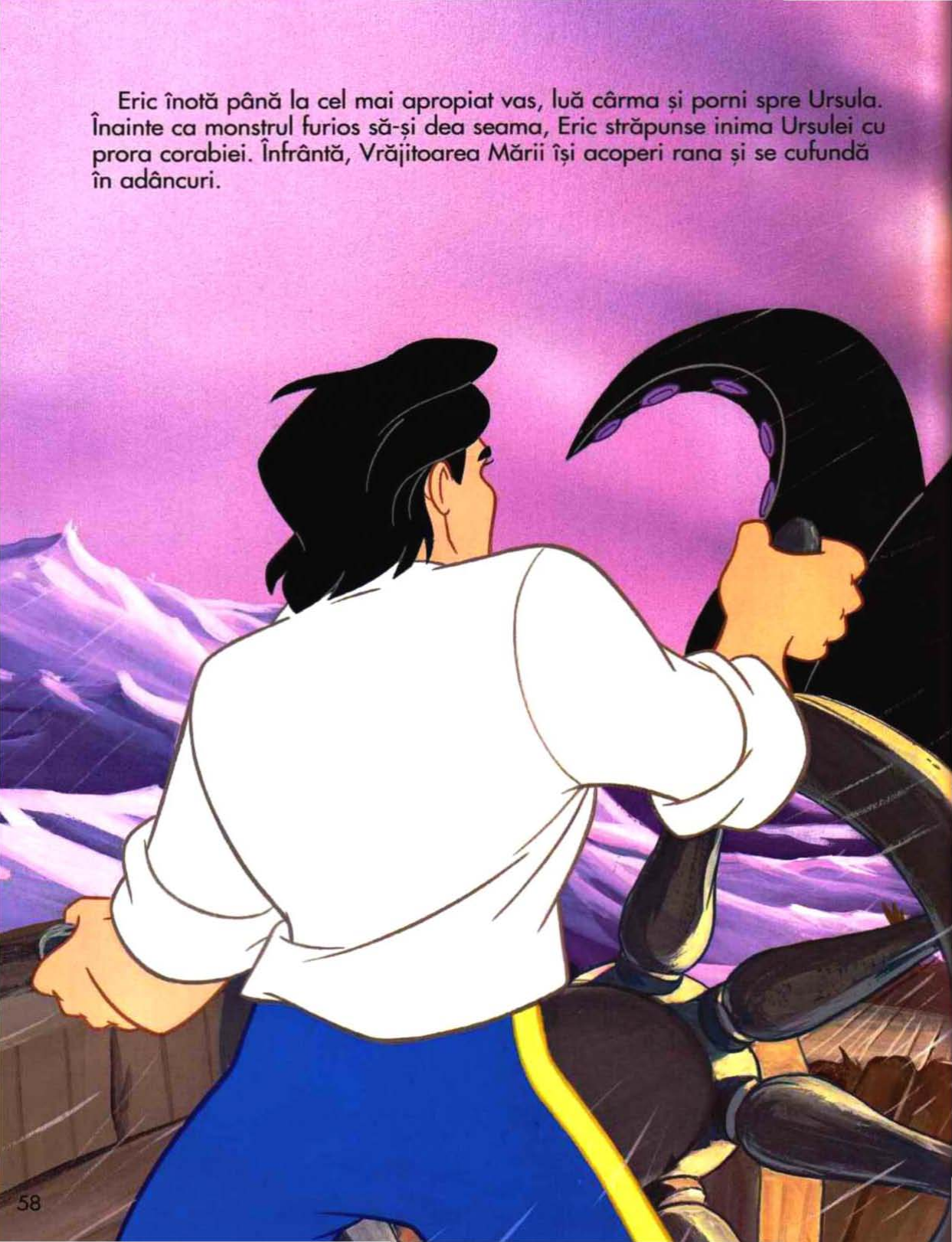

Eric o înfrânsese pe crunta Ursula! Ea ajunse pe fundul oceanului și nu mai ieși de acolo niciodată, rămânând învăluită în uitare. Își pierdu puterile vrăjitorești, iar Triton și celelalte viețuitoare ale mării trăiră în liniște și pace.

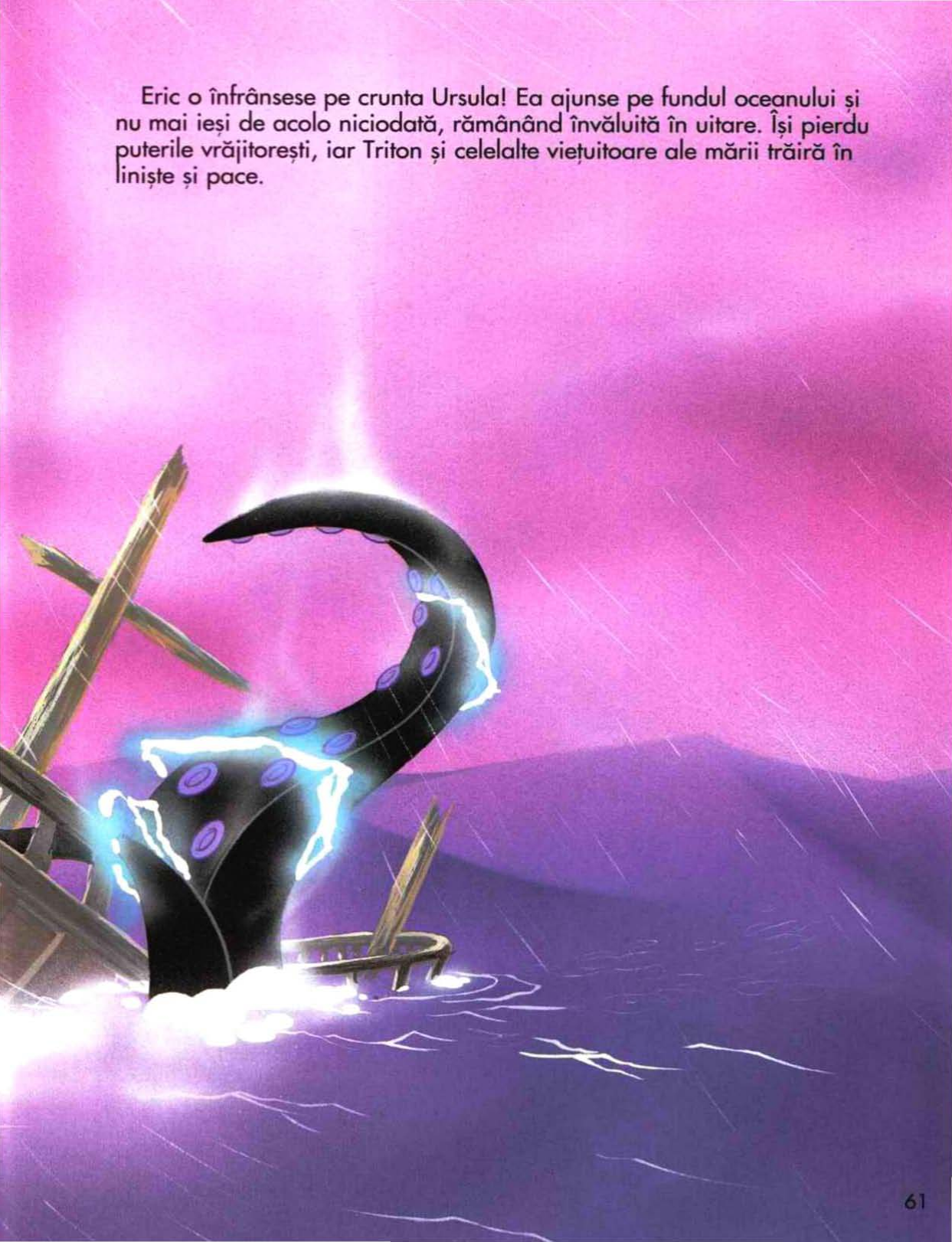

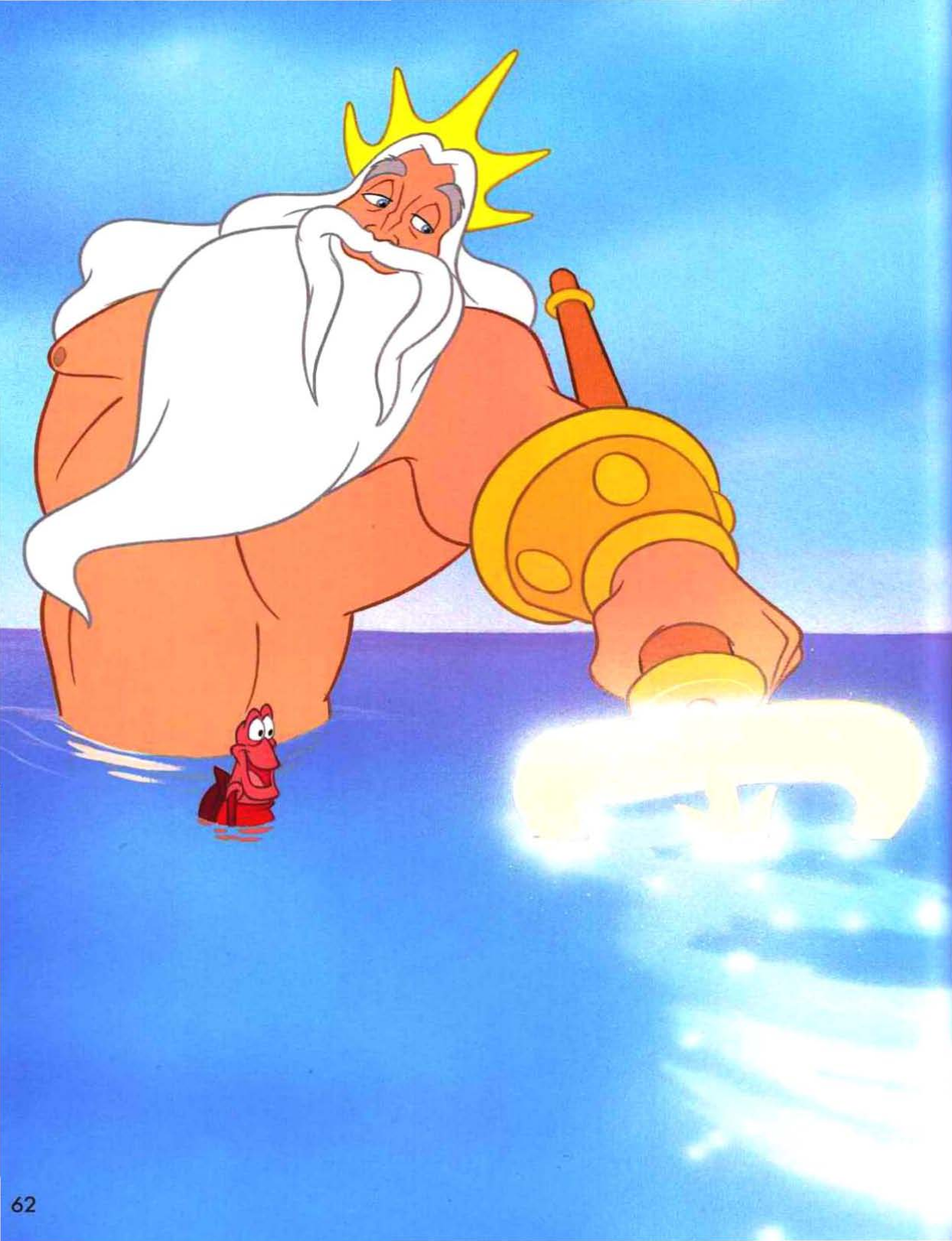

Triton era din nou cel mai puternic! Cu tridentul său magic, regele se apropie de Ariel, care stătea pe o stâncă și privea amărâtă spre Eric. Era atâta tristețe în privirile ei, că lui Triton i se înmuie inima.

– Ah, Sebastian, îl iubește cu adevărat, nu-i așa? își întrebă el slujitorul. Trebuie să o ajut!

Cu tridentul său vrăjit, o transformă pe fiica sa într-o frumoasă pământeancă. De data asta pentru totdeauna!

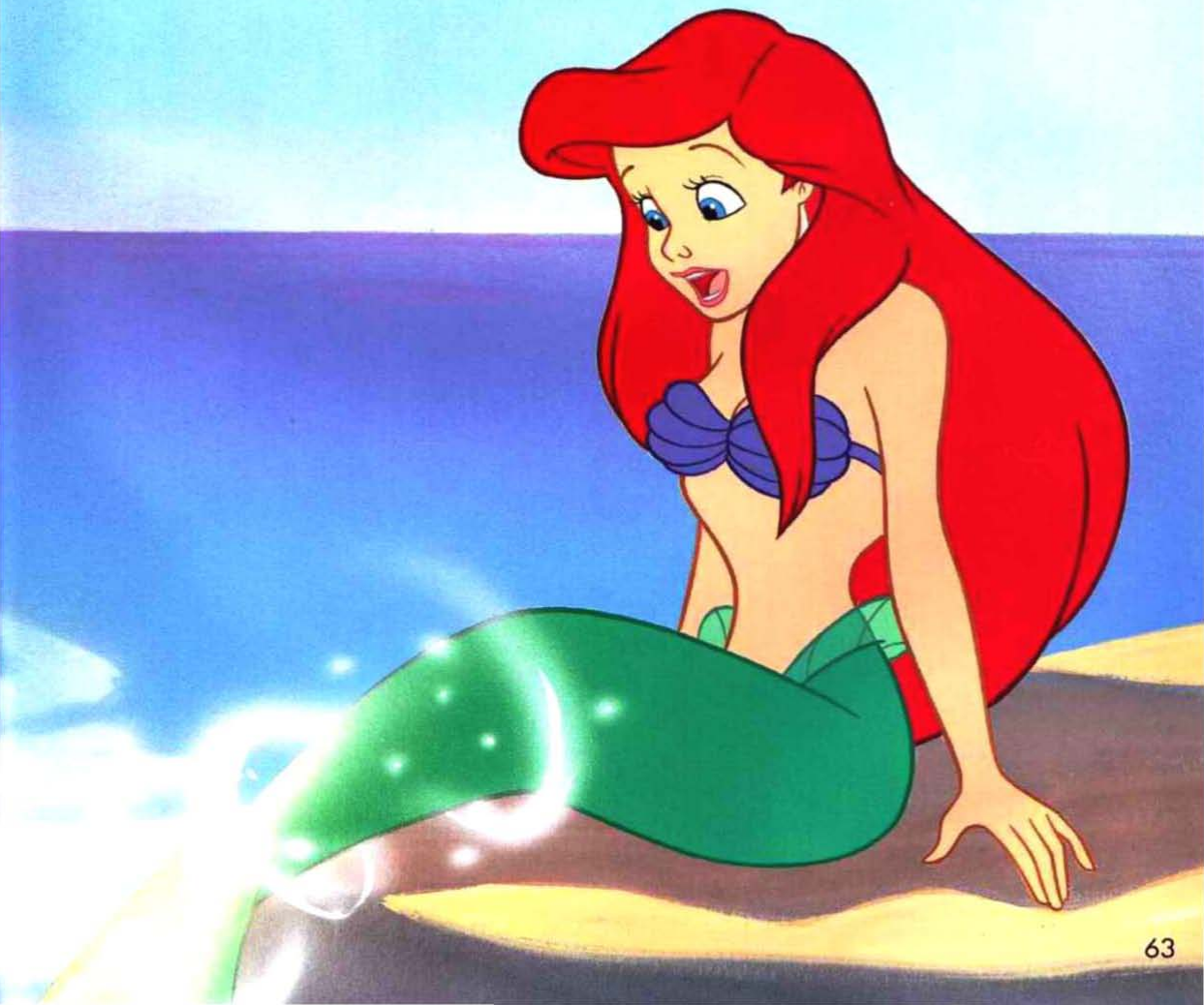

Ariel fugi spre Eric, ce o aștepta la țărm cu brațele deschise. Visul lor devenea realitate, iar fericirea lor nu mai cunoștea margini! Erau, în sfârșit, împreună!

După o nuntă ca-n povești, la care fură invitați Regele Triton și toți prietenii miresei, Ariel își îmbrățișă tatăl cu multă dragoste și cei doi se despărțiră.

Toată suflarea mării își luă rămas bun de la Ariel și de la Eric, în timp ce aceștia se îndepărtau la bordul corabiei pe care făcuseră nunta.